

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 iulie-august

Seria I, Anul XXIX, Nr. 1-2 (334-335), 2021

PRIMA SPOVADĂ ȘI ÎMPĂRTĂȘANIE SOLEMNĂ

Din sumar:

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3; Mesajul Sfântului Părinte Francisc pentru Ziua Mondială a bunicilor și a bătrânilor - pag. 4-5; Despre Sărbătoarea "Adormirii Maicii Domnului" - pag. 10-12; "Respectați pe cei care au stat pavăză credinței!" - pag. 13-14.

„Odă bucuriei” în Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea

Într-o atmosferă de o artă sublimă și de o spiritualitate profundă, marele violonist român Alexandru Tomescu, alături de cunoscutul pianist spaniol Josu De Solaun, au adus în mijlocul numerosului public orădean, concertul *Odă bucuriei* din cadrul **Turneului Internațional Stradivarius 2021**. După alte trei reprezentații la Sibiu, Reșița și Timișoara, artiștii s-au oprit joi 29 iulie 2021 la Oradea, în Catedrala Greco-Catolică Sfântul Nicolae. Cele patru părți ale *Simfoniei a noua* de Ludwig van Beethoven i-au purtat pe cei prezenți pe cele mai înalte culmi ale muzicii clasice și ale artei atemporale: *Muzica începe acolo unde se termină cuvintele* spunea celebrul E.T.A. Hoffmann.

Câtă bucurie să fim din nou în splendidele catedrale, locul unde vioara Stradivarius este la ea acasă, mărturisise marele violonist Alexandru Tomescu, fiind completat de partenerul său de la pian, Josu De Solaun: Muzica este cea care aduce bucurie și îi aduce împreună pe oameni. Sunt extrem de emoționat și am un sentiment de bucurie imensă că, împreună cu bunul meu prieten și partener, Alexandru Tomescu, vom porni în acest an în Turneul Stradivarius. Acest proiect, cu concerte în toată România, este, pentru mine, o călătorie culturală și muzicală pe care mi-am dorit-o de mult timp, pentru că este țara pe care o iubesc la fel de mult ca pe Spania – țara mea de origine și emoția întâlnirii live cu publicul este extrem de puternică.

Catedrala „Sfântul Nicolae” a fost neîncăpătoare pentru publicul dornic de întâlnirea cu adevărata mu-

zică și revederea cu artiștii atât de îndrăgiți la Oradea. Violonistul Alexandru Tomescu a încercat, în toată această perioadă, menținerea legăturii cu publicul prin intermediul tehnologiei, câteva concerte broadcasted live, întâlnirile cu studenții, când live, când online, dar provocarea cea mai mare continuă să fie Turneul Stradivarius și întâlnirea directă și emoționată cu publicul. Reacția publicului de la finalul concertului a demonstrat că această provocare a fost un deplin succes și că muzica adusă de cei doi artiști a ajuns în sufletul fiecărui participant.

La final, în cuvântul de salut și de mulțumire, Preasfințitul Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea și gazda evenimentului, le-a mulțumit celor doi muzicieni pentru crâmpeliul de eternitate pe care l-au adus publicului orădean și pentru rugăciunea muzicală cu ajutorul căreia am putut să atingem o parte din frumusețea lui Dumnezeu.

Concertul a avut și o dimensiune caritativă. În acest sens participanții au putut face donații, astfel susținând Episcopia Greco-Catolică de Oradea la construcția unui cabinet medical destinat oamenilor nevoiași. În catedrală au fost amplasate urne în care, cei care doreau, au putut face donații libere pentru cei care au atâta nevoie de ajutorul și intervenția noastră promptă.

Trebuie specificat faptul că atât înainte, cât și în timpul și după concert, au fost respectate toate regulile și normele de igienă sanitară necesare în aceste timpuri de pandemie.

Închei citând-o pe doamna Flavia Popa, Secretar General al BRD Groupe Société Générale: *Îi suntem recunoscători lui Alexandru Tomescu și prietenilor săi muzicieni pentru că ne reamintesc mereu că muzica are puterea de a ne aduce împreună, de a ne umple sufletele de bucurie, de a ne ajuta să ne regăsim și să mergem mai departe! Este mesajul Turneului Stradivarius, eveniment pe care-l susținem cu mândrie și în acest an și este și mesajul noii noastre platforme de muzică BRD Rezonanțe, care își propune să aducă muzica clasică în cât mai multe locuri din țară, în localități oricât de mici. Știm deja că făcând asta în mod constant, cu perseverență și pasiune, rezultatele și beneficiile pentru noi toți nu întârzie să apară. Care sunt ele? Multe, dar poate cel mai important este acela că muzica ne învață să ne ascultăm mai mult unii pe alții, să fim mai toleranți și mai generoși, să avem curajul să construim noi perspective și noi lumi posibile, să prețuim prietenia și iubirea de oameni. Este convingerea noastră că fără artă și cultură nu putem privi înaintea, cu speranță, către viitor. De aceea am fost, suntem și vom fi suportorii înfocați ai artei și culturii din România ».*

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Mihaela Caba, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Eugen Ivuț.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Florin BODE

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Isus este pâinea vieții

08.08.2021

Iubiți frați și surori, bună ziua!

În Evanghelia de la liturgia de astăzi, Isus continuă să predice mulțimii care a văzut minunea înmulțirii pâinilor. Și invită acele persoane să facă un salt de calitate: după ce a reevocat mana, cu care Dumnezeu a săturat părinții în drumul lung prin deșert, acum aplică simbolul pâinii sieși. Spune clar: „Eu sunt pâinea vieții” (In 6,48).

Ce înseamnă pâine a vieții? Pentru a trăi este nevoie de pâine. Cel căruia îi este foame nu cere mâncăruri rafinate și scumpe, cere pâine. Cel care este fără loc de muncă nu cere salarii enorme, ci „pâinea” unei angajări. Isus se revelează ca pâinea, adică esențialul, necesarul pentru viața de fiecare zi, fără el treaba nu funcționează. Nu o pâine printre atâtea altele, ci pâinea vieții. Cu alte cuvinte, noi, fără El, mai mult decât să trăim, noi vegetăm: pentru că numai El ne hrănește sufletul, numai El ne iartă de acel rău pe care singuri nu reușim să îl depășim, numai El ne face să ne simțim iubiți chiar dacă toți ne dezamăgesc, numai El ne dă forța de a iubi, numai El ne dă forța de a ierta în dificultăți, numai El dă inimii acea pace după care merge în căutare, numai El dă viața pentru totdeauna când viața aici pe pământ se termină. Este pâinea esențială a vieții.

„Eu sunt pâinea vieții”, spune El. Să rămânem asupra acestei imagini frumoase a lui Isus. Ar fi putut să facă un raționament, o demonstrație, însă – știm aceasta – Isus vorbește în parabole, iar în această expresie: „Eu sunt pâinea vieții” rezumă cu adevărat toată ființa Sa și toată misiunea Sa. Se va vedea aceasta pe deplin la sfârșit, la Ultima Cină. Isus știe că Tatăl îi cere nu numai să dea de mâncare oamenilor, ci să se dea pe Sine însuși, să se frângă pe Sine însuși, propria

viață, propriul trup, propria inimă pentru ca noi să putem avea viața. Aceste cuvinte ale Domnului trezesc în noi uimirea pentru darul Euharistiei. Nimeni din lumea aceasta, oricât ar iubi o altă persoană, poate să se facă hrană pentru el. Dumnezeu a făcut aceasta și o face, pentru noi. Să reînnoim această uimire. Să o facem adorând pâinea vieții, pentru că adorația umple viața de uimire.

Însă în evanghelie, în loc să se uimească, oamenii se scandalizează, își sfășie hainele. Se gândesc ei: „Pe acest Isus noi îl cunoaștem, cunoaștem familia Sa, cum poate să spună: Sunt pâinea coborâtă din cer?” (cf. v. 41-42). Poate că și noi ne scandalizăm: ne-ar fi mai comod un Dumnezeu care stă în cer, fără să se amestece în viața noastră, în timp ce noi putem gestiona treburile de aici de pe pământ. În schimb Dumnezeu s-a făcut om pentru a intra în concretețea lumii, pentru a intra în concretețea noastră, Dumnezeu s-a făcut om pentru mine, pentru tine, pentru noi toți, pentru a intra în viața noastră. Și îl interesează totul din viața noastră. Îi putem relata afectele, munca, ziua, durerile, angoasele, atâtea lucruri. Putem să îi spunem totul pentru că Isus dorește această intimitate cu noi. Ce anume nu dorește? Să fie izolat ca garnitură – El care este pâinea -, să fie neglijat și pus deoparte, sau chemat numai atunci când avem nevoie.

Eu sunt pâinea vieții. Cel puțin o dată pe zi ne întâlnim pentru a mânca împreună; eventual seara, în familie, după o zi de muncă sau de studiu. Ar fi frumos, înainte de a frânge pâinea, să îl invităm pe Isus, pâinea a vieții, să îi cerem cu simplitate să binecuvânteze ceea ce am făcut și ceea ce nu am reușit să facem. Să îl invităm acasă, să îl rugăm în stil „familiar”. Isus va fi la masă cu noi și vom fi săturați de o iubire mai mare. Fecioara Maria, în care cuvântul s-a făcut trup, să ne ajute să creștem zi după zi în prietenia lui Isus, pâinea vieții.

După *Angelus*, Sfântul Părinte a spus următoarele:

Iubiți frați și surori,

Vă salut pe voi toți, romani și pelerini din diferite țări: familii, grupuri parohiale, asociați și fiecare credincios. Îndeosebi, salut grupul de pastorație a tineretului din Verona, pe tinerii din Crevalcore, precum și pe tinerii din Scandiano și pe cei din casele saleziene din Triveneto veniți la Roma cu bicicleta. Bravo, felicitări! Vă urez tuturor o duminică frumoasă. Vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine. Poftă bună și la revedere!

Mesajul Sfântului Părinte Francisc pentru Ziua Mondială a bunicilor și a bătrânilor (25 iulie 2021)

„Eu sunt cu tine în toate zilele”

Dragă bunicule, dragă bunică!

„Eu sunt cu tine în toate zilele” (cf. Mt 28,20) este promisiunea pe care Domnul a făcut-o discipolilor înainte de a se înălța la cer și pe care astăzi ți-o repetă și ție, dragă bunicule și dragă bunică. Ție. „Eu sunt cu tine în toate zilele” sunt și cuvintele pe care ca episcop de Roma și ca bătrân ca și tine aș vrea să ți le adresez cu ocazia acestei prime Zi Mondiale a Bunicilor și a Bătrânilor: toată Biserica este aproape de tine – să spunem mai bine, este aproape de noi -: se preocupă de tine, te iubește și nu vrea să te lase singur!

Știu bine că acest mesaj ajunge la tine într-un timp dificil: pandemia a fost o furtună neașteptată și furioasă, o încercare dură care s-a abătut asupra vieții fiecăruia, dar care nouă, bătrânilor, ne-a rezervat un tratament special, un tratament mai dur. Foarte mulți dintre noi s-au îmbolnăvit și mulți au plecat dintre noi, sau au văzut stingându-se viața propriilor soți sau a celor dragi, prea mulți au fost constrânși la singurătate pentru un timp foarte îndelungat, izolați.

Domnul cunoaște fiecare dintre suferințele noastre din acest timp. El este alături de cei care trăiesc experiența dureroasă de a fi puși deoparte; singurătatea noastră – făcută mai dură de pandemie – nu-i este indiferentă. O tradiție relatează că și Sfântul Ioachim, bunicul lui Isus, a fost îndepărtat din comunitatea sa pentru că nu avea copii; viața sa – ca aceea a soției sale Ana – era considerată inutilă. Însă Domnul i-a trimis un înger pentru a-l mângâia. În timp ce el, întristat, rămânea în afara porților cetății, i-a apărut un trimis al Domnului pentru a-i spune: „Ioachim! Ioachim! Domnul a ascultat rugăciunea ta insistentă” [1]. Giotto, într-o frescă vestită a sa [2], pare să situeze scena în timpul nopții, una din acele multe nopți fără somn, populate de amintiri, preocupări și dorințe cu care mulți dintre noi sunt obișnuiți.

Însă și atunci când totul pare întuneric, ca în aceste luni de pandemie, Domnul continuă să trimită îngeri pentru a mângâia singurătatea noastră și pentru a ne repeta: „Eu sunt cu tine în toate zilele”. Ți-o spune ție, mi-o spune mie, tuturor. Acesta este sensul acestei zile pe care am voit ca să se celebreze pentru prima dată chiar în acest an, după o lungă izolare și o reluare a vieții sociale încă lentă: ca fiecare bunic, fiecare bătrân, fiecare bunică, fiecare bătrână – în special cel care dintre noi este mai singur – să primească vizita unui înger!

Uneori ei vor avea fața nepoților noștri, altele ale celor din familie, ale prietenilor din totdeauna sau ale celor pe care i-am cunoscut chiar în acest moment dificil. În această perioadă am învățat să înțelegem cât

sunt de importante pentru fiecare dintre noi îmbrățișările și vizitele, și cât mă întristează faptul că în unele locuri acestea încă nu sunt posibile!

Însă Domnul ne trimite mesagerii săi și prin cuvântul lui Dumnezeu, pe care el face să nu lipsească niciodată în viața noastră. Să citim în fiecare zi o pagină din Evanghelie, să ne rugăm cu *Psalmii*, să citim *Profeții*! Vom rămâne înduioșați de fidelitatea Domnului. Scriptura ne va ajuta să înțelegem și ceea ce Domnul cere astăzi de la viața noastră. De fapt, el trimite lucrători în via sa la orice oră a zilei (cf. Mt 20,1-16), în fiecare perioadă a vieții. Eu însumi pot da mărturie că am primit chemarea de a deveni episcop de Roma când ajunsesem, ca să spunem așa, la vârsta pensionării și îmi imaginam deja că nu mai pot face multe lucruri noi. Domnul este mereu aproape de noi, mereu, cu noi invitații, cu noi cuvinte, cu mângâierea sa, dar mereu este aproape de noi. Voi știți că Domnul este veșnic și nu iese la pensie niciodată, niciodată.

În Evanghelia lui Matei, Isus le spune apostolilor: „Așadar, mergând, faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit, învățându-i să țină toate câte v-am poruncit” (28,19-20). Aceste cuvinte ne sunt adresate și nouă și ne ajută să înțelegem mai bine că vocația noastră este aceea de a păstra rădăcinile, de a transmite tinerilor credința și de a ne îngriji de cei mici. Ascultați bine: care este vocația noastră astăzi, la vârsta noastră? A păstra rădăcinile, a transmite tinerilor credința și a ne îngriji de cei mici. Nu uitați asta.

Nu contează câți ani ai, dacă încă lucrezi sau nu, dacă ai rămas singur sau ai o familie, dacă ai devenit bunică sau bunic de tânăr sau mai târziu cu anii, dacă încă ești autonom sau dacă ai nevoie să fii asistat, pentru că nu există o vârstă pentru a ieși la pensie de la misiunea de a vesti evanghelia, de la misiunea de a transmite nepoților tradițiile. Este nevoie să pornim la drum și, mai ales, să ieșim din noi înșine pentru a întreprinde ceva nou.

Așadar, există o vocație reînnoită și pentru tine într-un moment crucial al istoriei. Te vei întreba: Dar cum este posibil? Energiile mele se epuizează și nu cred că pot face multe lucruri. Cum pot începe să mă comport în manieră diferită când obișnuința a devenit regula existenței mele? Cum pot să mă dedic celui care este mai sărac atunci când deja am atâtea gânduri pentru familia mea? Cum pot lărgi privirea mea dacă nici măcar nu-mi este permis să ies din locuința în care trăiesc? Singurătatea mea nu este un bolovan prea greu? Câți dintre voi își pun această întrebare: Singurătatea mea nu este un bolovan prea greu? Însuși Isus a au-

(urmare din pag. 4)

zit adresându-i-se o întrebare de acest tip din partea lui Nicodim, care l-a întrebat: „Cum poate să se nască un om când este bătrân?” (In 3,4). Asta se poate întâmpla, răspunde Domnul, deschizând propria inimă la lucrarea Spiritului Sfânt care suflă unde vrea. Duhul Sfânt, cu acea libertate pe care o are, merge peste tot și face tot ceea ce vrea.

Așa cum am repetat de mai multe ori, din criza în care se află lumea nu vom ieși la fel: vom ieși mai buni sau mai răi. Și „să dea Dumnezeu ca [...] să nu fi fost încă un alt eveniment grav de la care n-am fost capabili să învățăm – noi suntem tari de cap! – Să nu uităm de bătrânii morți din cauza lipsei aparatelor de respirat [...]. Să nu fie inutilă o durere așa de mare, să facem un salt spre un nou mod de a trăi și să descoperim o dată pentru totdeauna că avem nevoie și suntem datori unii față de alții, pentru ca să se renască omenirea” (Enciclica *Fratelli tutti*, 35). Nimeni nu se salvează singur. Datori unii față de alții. Cu toții frați.

În această perspectivă, aș vrea să-ți spun că este nevoie de tine pentru a construi, în fraternitate și în prietenie socială, lumea de mâine: aceea în care vom trăi – noi cu copiii și nepoții noștri – când furtuna se va potoli. Toți „trebuie să fim parte activă în reabilitarea și în sprijinirea societăților rănite” (ibid., 77). Între diferiții pilaștri care vor trebui să susțină această nouă construcție există trei pe care tu, mai bine decât alții, poți ajuta să fie așezați. Trei pilaștri: visele, amintirea și rugăciunea. Apropierea Domnului va dăruia forța pentru a întreprinde un nou drum și celor mai fragili dintre noi, pe străzile visului, amintirii și rugăciunii.

Profetul Ioel a rostit odată această promisiune: „Bătrânii voștri vor avea vise și tinerii voștri vor avea viziuni” (3,1). Viitorul lumii este în această alianță dintre tineri și bătrâni. Cine, dacă nu tinerii, pot lua visele bătrânilor și să le ducă înainte? Însă pentru aceasta este necesar să continuăm să visăm: în visele noastre de dreptate, de pace, de solidaritate se află posibilitatea ca tinerii noștri să aibă viziuni noi și să se poată construi împreună viitorul. Este necesar ca și tu să dai mărturie că este posibil să ieșim reînnoiți dintr-o experiență de încercare. Și sunt sigur că nu va fi unica, pentru că în viața ta ai avut multe din acestea și ai reușit să ieși din ele. Învăț și din acea experiență să ieși din ea acum.

Pentru aceasta, visele sunt împletite cu amintirea. Mă gândesc cât de prețioasă este cea dureroasă a războiului și cât de mult pot învăța din ea noile generații cu privire la valoarea păcii. Și tu ești cel care transmiți asta, care ai trăit durerea războaielor. A aminti este o adevărată misiune a fiecărui bătrân: amintirea, și a duce altora amintirea. Edith Bruck, care a supraviețuit în drama Shoah-ului, a spus că „chiar și luminarea unei singure conștiințe merită truda și durerea de a ține vie amintirea a ceea ce a fost – și continuă -. Pentru mine

amintirea înseamnă a trăi” [3]. Mă gândesc și la bunicii mei și la cei care dintre voi au trebuit să emigreze și știu cât de obositor este a părăsi propria casă, așa cum facă și astăzi mulți în căutarea unui viitor. Probabil că pe unii dintre ei îi avem alături și se îngrijesc de noi. Această amintire poate ajuta la construirea unei lumi mai umane, mai primitoare. Însă amintirea nu se poate construi; fără temelii tu nu vei construi niciodată o casă. Niciodată. Și temeliiile vieții sunt amintirea.

În sfârșit rugăciunea. Așa cum a spus odată predecesorul meu, Papa Benedict, bătrân sfânt care continuă să se roage și să lucreze pentru Biserică, a spus așa: „Rugăciunea bătrânilor poate ocroti lumea, ajutând-o probabil în mod mai incisiv decât strădania atâtor” [4]. Asta a spus pe la sfârșitul pontificatului său, în 2012. Este frumos. Rugăciunea ta este o resursă foarte prețioasă: este un plămân de care Biserica și lumea nu se pot priva (cf. Exortarea apostolică *Evangelii gaudium*, 262). Mai ales în acest timp așa de dificil pentru omenire, în timp ce traversăm, cu toții în aceeași barcă, marea furtunoasă a pandemiei, mijlocirea ta pentru lume și pentru Biserică nu este zadarnică, mai degrabă indică tuturor încrederea senină a unui port.

Dragă bunică, dragă bunicule, încheind acest mesaj al meu, aș vrea să-ți indic și ție exemplul fericitului – și în curând sfântului – Charles de Foucauld. El a trăit ca pustnic în Algeria și în acel context periferic a mărturisit „aspirația sa de a simți orice ființă umană ca pe un frate” (Enciclica *Fratelli tutti*, 287). Viața sa arată că este posibil, chiar și în singurătatea deșertului propriu, a mijloci pentru săracii din toată lumea și a deveni cu adevărat un frate și o soră universală.

Îi cer Domnului ca, grație și exemplului său, fiecare dintre noi să-și lărgească inima și s-o facă sensibilă față de suferințele celor din urmă și capabilă să mijlocească pentru ei. Ca fiecare dintre noi să învețe să repete tuturor, și îndeosebi celor mai tineri, acele cuvinte de mângâiere pe care astăzi le-am simțit adresate nouă: „Eu sunt cu tine în toate zilele”. Înainte și curaj! Domnul să vă binecuvânteze.

Roma, „Sfântul Ioan din Lateran”, 31 mai 2021, Sărbătoarea Vizitei Sfintei Fecioare Maria.

Franciscus

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu

Note: [1] Episodul este relatat în Protoevanghelia lui Iacob; [2] Este vorba despre imaginea aleasă ca logo al Zilei Mondiale a Bunicilor și a Bătrânilor; [3] Amintirea este viață, scrierea este respirație. L'Osservatore Romano, 26 ianuarie 2021; [4] Vizita la casa-familie „Trăiască bătrânii”, 2 noiembrie 2012.

Hirotonire de preot și Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă în Parohia Nufărul

Sărbătoarea *Pogorării Spiritului Sfânt* a fost celebrată în Parohia Greco-Catolică Sfânta Treime din cartierul orădean Nufărul, printr-un dublu eveniment.

În cadrul Sfintei Liturghii, Preasfințitul Virgil l-a ridicat la treapta preoției pe diaconul Terec Simion Vasile. **Părintele Terec Simion Vasile**, este domiciliat în județul Arad, fiind originar din județul Sălaj, comuna Creaca, satul Jac. S-a născut în municipiul Zalău în data de 13 iulie 1990, cursurile liceale le-a făcut la Liceul de Teologie Ortodoxă Sfântul Nicolae din Zalău. Urmează studiile Facultății de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai – Departamentul Oradea, între anii 2009-2013. Este căsătorit cu Loredana-Simona, având o fetiță Iulia-Elena. A fost hirotonit diacon la 15 septembrie 2020.

În cuvântul de învățătură, Preasfințitul Virgil a vorbit despre evanghelia duminicii, amintind de puterea Spiritului Sfânt – dătător de viață, care ne ajută în aprofundarea vieții de credință.

Tot în timpul Sfintei Liturghii de duminică, un grup de trei copii din parohie, l-au primit pentru prima dată în mod solemn pe Isus Cristos sub forma Pâinii și a Vinului. După o pregătire sânguincioasă și intensă, cei

trei copii au ajuns, duminică 20 iunie 2021, la momentul înălțător al Primei Împărtășanii Solemne.

La finalul Sfintei Liturghii, părintele Simion Terec a avut un cuvânt de mulțumire în acest moment important din viața dânsului, iar părintele paroh Marius Obreja i-a mulțumit Preasfințitului Virgil pentru prezența Sa în mijlocul credincioșilor greco-catolici din parohie.

Sărbătoarea s-a încheiat cu binecuvântarea oferită de părintele nou hirotonit fiecărui credincios în parte.

Biroul de Presă

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă la Marghita

În Duminica a treia după Rusalii, patru copilași din parohia greco-catolică din Marghita au făcut Prima Împărtășanie solemnă. Liturghia a fost celebrată de Părintele Antoniu Chifor, vicar eparhial cu preoții, împreună cu Părintele Liț Gheorghe.

Ca balsam vindecător sună cuvintele lui Isus care ne invită să avem încredere în Domnul, a spus părintele vicar la începutul cuvântului de învățătură, continuând: De trei ori Isus ne spune cu insistență: „Nu vă îngrijorați pentru viața voastră... pentru ziua de mâine” (Mt 6,25.31.34). Aceasta nu este o invitație de a ignora ceea ce se întâmplă în jurul nostru sau de a deveni nepăsători față de ocupațiile și responsabilitățile noastre zilnice; dimpotrivă, este o provocare de a ne deschide spre un orizont mai amplu și de a crea astfel spațiu pentru a privi în aceeași direcție: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate acestea vi se vor adăuga” (Mt 6,33). Cuvintele Imnului către Heruvimi pe care le rostim la fiecare Sfântă Liturghie: „Toată grija cea lumească de la noi să o lepădăm” să fie pentru noi un mod de viață, un fel de a trăi cotidianul plin de

încredere în providența divină.

În finalul celebrării, credincioșii din Marghita au primit, prin părintele vicar, salutul și binecuvântarea Preasfințitului Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea.

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă la Beiuș

În Duminica de Rusalii au primit Împărtășania în mod solemn un număr de șapte copii din Parohia Sfinții Trei Ierarhi și Fericitul Episcop Martir Valeriu Traian Frențiu. Copiii au fost pregătiți de către doamna profesoară de religie Zima Carmen, în cadrul orelor de cateheză susținute în Oratoriul Colț de Rai, cu asistența spirituală a părintelui paroh Zima Zorel.

După un prealabil examen al cugetului (vineri la oratoriu), sâmbătă au avut prima întâlnire cu Domnul cel milostiv, prin Taina Spovedaniei în biserica parohială. Duminică au pornit în procesiune de la oratoriu,

intrând solemn în biserica împodobită, participând apoi activ la Sfânta Liturghie.

La sfârșitul liturghiei au primit de la părintele paroh, ca semn de amintire spre formarea catehetică continuă și creșterea spirituală, catehismul Abecedarul credinței, iar din partea Preasfinției Sale Virgil o carte de rugăciune Lăsați copiii să vină la mine. În încheiere, așezați în fața bisericii, copiii, continuând obiceiul, au primit câte un balon pe care l-au lansat strigând: Isuse, te iubim!

Biroul de Presă

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă la Ghenci

În prima duminică după marele praznic al Coborării Sfântului Spirit, în Duminica Tuturor Sfinților, Sfânta Liturghie din Parohia *Adormirea Maicii Domnului* din Ghenci a fost un moment unic și solemn pentru trei copii, deoarece s-au întâlnit pentru prima oară în viața lor cu Isus în Sfânta Taină. Sfânta Liturghie a fost celebrată de preotul paroh Lucian Constantin Cociorva, alături de care s-a mai aflat la masa Sfântului Altar și Părintele Zorel Zima, parohul și protopopul de Beiuș.

În cuvântul de învățătură, părintele paroh a subliniat importanța sacrificiului pe care omul trebuie să îl facă pentru a putea să-L urmeze pe Cristos, pentru a putea înainta pe calea sfințeniei, amintindu-le în mod particular celor trei copii faptul că, de azi înainte și-au câștigat un prieten adevărat care le va arăta mereu calea cea dreaptă și va fi mereu cu ei în fiecare clipă, pe Isus Euharisticul.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, în amintirea acestui moment solemn din viața lor, cei trei copii au primit în dar un rozar, o carte de rugăciuni și o diplomă.

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă la Carei

Duminică 4 iulie, în cea de-a doua duminică după marele praznic al Coborării Spiritului Sfânt, în duminica *Chemării primilor Apostolilor*, Sfânta Liturghie din Parohia *Sfântul Apostol Andrei* din Carei a fost un moment unic pentru nouă copii, deoarece în cadrul sfintei Liturghii s-au învrednicit a primi pentru prima oară pe Isus în sufletele lor prin Taina Sfintei Împărtășanii, după ce, cu o zi înainte, s-au învrednicit de un alt sacrament, cel al spovezii.

Sfânta Liturghie a fost celebrată de către Pr. Lucian Constantin Cociorva, cel care s-a și ocupat de pregătirea copiilor pentru acest moment unic. Alături de preotul celebrant, a mai slujit și ipodiaconul Istvan Deak.

În cuvântul de învățătură, părintele Lucian a subliniat importanța modului în care omul ia atitudine la chemarea pe care Dumnezeu i-o face fiecăruia dintre noi în anumite momente și situații din viața noastră, făcând apoi o legătură cu momentul festiv, asemănând evenimentul primei împărtășanii a celor nouă copii ca un moment de reper în viața lor, un moment în care au

auzit chemarea de a se uni cu Isus, începînd astfel o nouă etapă a vieții lor, o etapă în care îl vor avea alături în sufletele lor pe Isus Euharisticul.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, copiii au primit în dar o diplomă, un rozar și o carte de rugăciuni, în amintirea acestui moment unic și important din viața lor.

Biroul de Presă

Prima Spovadă și Împărtășanie solemnă la Săuca

Sărbătoarea Rusaliilor din acest an a fost una specială pentru Parohia Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril din localitatea Săuca, județul Satu Mare. Într-un cadru festiv, la Sfânta Liturghie celebrată de Părintele vicar cu preoții, Antoniu Chifor, alături de Părintele Florin Holhoș, parohul comunității, cinci copii din parohie au primit prima Sfântă Împărtășanie solemnă.

În cuvântul de învățătură, Părintele Antoniu Chifor a prezentat câteva efecte ale acțiunii Spiritului Sfânt, spunând: Toți avem nevoie de Spiritul Sfânt. El este cel care face ordine în frenezie. El este pace în neliniște, încredere în descurajare, bucurie în tristețe, tinerețe în bătrânețe, curaj în încercare. Este Acela care, printre curenții furtunoși ai vieții, fixează ancora speranței. Este Mângâietorul, care ne transmite duiosia lui Dumnezeu.

O dată cu salutul Preasfințitului Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, transmis la final de părintele vicar, acesta a oferit parohiei din Săuca o re-

licvă și o icoană a Fericitului Valeriu Traian Frențiu.

Biroul de Presă

Tabăra de vară a Oratoriului „Colț de rai” – 2021

În perioada 11-14 iulie 2021, Asociația „Ave Miriam” a organizat cea de-a VI-a ediție a tradiționalei Tabere de Vară „Să mergem împreună” cu sponsorizarea parțială din partea Parohiei Greco-Catolice Beiuș și a binefăcătorilor constanți, familia de medici dr. Furău Gheorghe, respectiv a Reuniunii Mariane locale. Evenimentul comunitar s-a desfășurat în satul de vacanță Vîrtop, în ospitaliera pensiune Skipass.

Tema spirituală din acest an a fost „Bucurați-vă și vă veseliți” (Mt 5,12), care a fost prezentată de către protopopul și parohul de Beiuș, părintele Zima Zorel, prin intermediul unor reflecții biblice și dialog. Copiii au fost invitați să descopere bucuria durabilă și profundă în inimile lor, cea care izvorăște din conștiința că suntem iubiți de Dumnezeu, bineînțeles și de părinți, și că El este prezent în viața noastră. Provocarea este să învățăm a căuta și a păstra această bucurie care este precum o comoară găsită în țarină, pentru care merităm să vindem totul spre a o obține (cf Mt 13,44).

Tabăra, ca de obicei, încununează activitatea anuală a Oratoriului „Colț de Rai” care funcționează în complexul pastoral al Bisericii Greco-Catolice „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș. Au fost invitați atât copiii care participă la activitățile săptămânale ale centrului, cât și, în acest an, cei din Protopopiat. Copiii sunt atât din grupul enoriașilor greco-catolici cât și din alte comunități, dar respectul și atenția primită la oratoriu, respectiv deschiderea ecumenică cu rezerva cunoașterii și păstrării propriei identități le creează ambientul spiritual și social benefic pentru o bună dezvoltare personală. Acest program spiritual și educațional, început din

2015, este susținut constant din fondurile Parohiei Greco-Catolice din Beiuș și ocazional prin diverse proiecte.

Responsabil cu organizarea taberei, dar și cu activitățile habituale, a fost doamna profesor Zima Carmen, coordonatoarea Asociației „Ave Miriam”.

Anul acesta au participat 30 de persoane – 22 de copii și tineri cu 3 însoțitori (prof. Zima Carmen, prim-organizator, dl. Laza Cristian, membru fondator al asociației și responsabil cu partea fizico-sportivă, părintele Zima Zorel, responsabil cu catehezele și suportul spiritual). Am avut și câteva mame care au venit cu copiii lor încă mai dependenți sentimental, prin aceasta am dorit să beneficieze toți de oportunitatea și beneficiile spirituale ale taberei.

În prima zi, am vizitat Ghețarul de la Scărișoara, un colț mirific al naturii. Treptele numeroase au fost parcurse cu grabă de excursioniștii curioși. În zilele următoare, programul a oferit oportunitatea descoperirii altor frumuseți ale naturii precum Groapa ruginoasă și, aproape, Vârful Piatra Grăitoare, dar și bucuria de a fi împreună prin joc, divertisment și agrement. Protagoniste ale momentelor de joc și divertisment au fost tinerele animatoare din oratoriu care au „absolvit recent” cursurile Universității de vară, organizate de Departamentul Pastoral al Episcopiei Greco-Catolice de Oradea la începutul lunii iulie la Oradea. Totul a fost împlinit prin momentele de spiritualitate, rugăciunile de dimineață și seară, respectiv câte o cateheză.

Biroul de Presă

Despărțirea vremelnică de pr. Anton-Cristian Biru

În dimineața de sâmbătă, 10 iulie 2021, trei Ierarhi ai Bisericii Române Unite: PS Virgil, Episcopul de Oradea, PS Claudiu, Episcopul de Cluj-Gherla, PS Ioan Călin, Episcopul auxiliar de Lugoj, preoți, persoane consacrate, credincioși din întreaga Biserică, s-au reunit în rugăciune la sediul Episcopiei Greco-Catolice de Cluj-Gherla pentru ceremonia înmormântării pr. Anton-Cristian Biru (15 ianuarie 1980 – 7 iulie 2021).

Pr. Cristian Anton Biru s-a născut la 15 ianuarie 1980, la Deva. Între 1986-1998, a urmat clasele I-XII ale Liceului de Muzică și Arte Plastice “Sigismund Toduță” din Deva. A ales să continue cu formare teologică și filosofică în cadrul Congregației “Sf. Ioan” din Franța, la școala Mănăstirii Saint-Gérard, urmată de un an la Mănăstirea din București a Fraților Ioaniți. În anul 2005, a început Seminarul Teologic Greco-Catolic “Sf. Ioan Evanghelistul” din Cluj, continuându-și studiile la Facultatea de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității Babeș-Bolyai, pe care le-a absolvit în anul 2010. În anul 2012 s-a căsătorit cu Ecaterina iar în anul 2017 a avut o fetiță, Anastasia.

A fost hirotonit diacon la 13 iulie 2013, de către Preasfinția Sa Florentin Crihălmeanu și apoi, preot, în 21 septembrie 2014, de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, fiind încardinat în Episcopia de Oradea. A activat ca preot în parohiile Bobota și Sălăjeni, jud. Sălaj.

În după-amiaza de 7 iulie 2021, în doar câteva clipe, sufletul său a fost ridicat de brațele Părintelui Ceresc, când un accident tragic i-a încheiat pelerinajul pământesc. În după-amiaza de vineri, 9 iulie 2021, începând cu ora 19.00, prietenii și credincioșii care l-au cunoscut și-au putut lua rămas bun la capela din incinta Episcopiei Greco-Catolice din Cluj, unde s-a făcut și rugăciune la catafalcul său.

Hramul parohiei greco-catolice din Calea Mare

Hramul Parohiei Calea Mare, județul Bihor – Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, a fost celebrat duminică 27 iunie 2021, când Biserica i-a amintit pe toți sfinții. La Sfânta Liturghie, alături de părintele vicar cu preoții Antoniu Chifor, au fost prezenți părintele paroh Aurel Popa, părintele Ioan Erdeli din parohia Gruilung, precum și ipodiamonii Eugen Clintoc și Cristian Hoduț. Celebrarea s-a bucurat de prezența multor familii tinere din localitate și împrejurimi.

Adresându-se celor prezenți, în cuvântul de învățătură, părintele vicar a subliniat: Isus ne invită zilnic să ne purtăm crucea, adică să ne asumăm dificultățile care pot rezulta din alegerile pe care le facem, înnoindu-ne mereu fidelitatea noastră față de valorile morale și față de Evanghelie. A-ți lua crucea nu înseamnă a căuta grijile, suferințele sau dificultățile, ci a căuta partea de iubire pe care o putem trăi în mijlocul acestora. Când refuzăm crucea, nu ne mai ocupăm de nimic, trăim resemnați și ne plângem pe noi înșine. Crucea este un mod de viață, o cale de străbătut.

Salutul și binecuvântarea Preasfințitului Virgil

Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, transmis de părintele vicar la sfârșitul liturghiei, a fost primit cu bucurie și entuziasm de credincioșii greco-catolici din Calea Mare și de toți cei prezenți la eveniment.

Biroul de Presă

Pr. Cristian SABĂU

Despre Sărbătoarea „Adormirii Maicii Domnului”

În societatea noastră se pune excesiv accentul pe zodii și horoscoape atunci când se vrea încadrarea unei persoane în funcție de nașterea sa. În anumite comunități mănăstirești, membrii nu țin seama de data nașterii, ci se felicita doar cu ocazia Sfântului patron. Așa cum vom putea menționa, au existat în istorie persoane cărora li s-a dat să se nască în această dată, fără să prețuiască această providențială coincidență.

Paștile Mariei, „Adormirea Maicii Domnului” este o solemnitate cu adevărat mare: o confirmă celebrările liturgice, istoria tradiției și a teologiei, precum și Sfânta Scriptură.

1. În Sfânta Scriptură și de-a lungul secolelor de reflecție a Bisericii

În primul rând, trebuie subliniat că nu găsim în Biblie nicio descriere exterioară a modului în care s-a desfășurat „Învierea Mariei” și ridicarea ei la Ceruri. Despre Adormirea și Înălțarea la Cer a Maicii Domnului, Sfânta Scriptură prezintă prefigurări și cuvinte care, la nivel de logică simplă, ne fac să înțelegem că lucrurile nu pot să fi stat decât așa.

Dușmănia pusă de Dumnezeu între șarpe și Eva (vezi Fac 3,15), se va putea materializa doar în biruința „noii Eve” (=Maria) asupra Răului, victorie posibilă doar prin asocierea ei deplină cu viața și destinul noului Adam (=Cristos), cu care Ea împărtășește întru totul aceeași soartă.

Isus a urmat porunca „cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” (vezi Ies 20,12 și Lev 19,3). Prin urmare, Cristos nu putea să nu-și onoreze atât Tatăl ceresc, cât și pe Mama ce l-a născut pe pământ.

În cartea sa *Isus și rădăcinile evreiești ale Mariei*, biblistul american Brant Pitre contemplă *Înălțarea Mariei la Ceruri* într-un capitol pe care îl dedică „Noului Chivot”. Pitre relatează istoria veterotestamentară a Chivotului Legământului care era de primă importanță în Templul evreilor din Ierusalim.

Indicând coincidența perfectă între substantivele folosite de Vechiul, respectiv Noul Testament, biblistul Pitre demonstrează că Scriptura o consideră pe Fecioara Maria drept *Noul Chivot* al Legământului, îndeosebi referindu-se la două episoade neotestamentare, prin care sunt plinite două așteptări iudaice: în episodul Bunei Vestiri (Lc 1,26-38) are loc întoarcerea Norului slavei, iar în relatarea vizitei Mariei la Elisabeta (Lc 1,39-56) ne este indicată fără tăgadă revelarea Noului

Chivot în persoana Mariei.

Între sec. IV-V, sf. Efreim, Timotei al Ierusalimului și sf. Epifanie au afirmat în scrierile lor că trupul feciorelnic al Mariei nu a suferit stricăciunea, ci a rămas neatinsă de moarte, întrucât Cristos a dus-o în locul în care El s-a înălțat.

Printr-un decret, împăratul Maurițiu (539-602 dC) a fixat pentru 15 august sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului. Până în ziua de astăzi, Bisericile coptă și abisiană au două date diferite pentru a sărbători misterele de la sfârșitul vieții Mariei: în 6 ianuarie moartea Fecioarei, respectiv în 9 august învierea ei. În sec. al VII-lea, papa Sergiu I a promulgat sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, care era celebrată împreună cu cea a Nașterii Mariei, cu Prezentarea lui Isus la templu (=purificarea Fecioarei) și Buna Vestire.

Pe 1 noiembrie 1950, prin constituția apostolică „Munificentissimus Deus” (Preadarnicul Dumnezeu), Papa Pius al XII-lea a promulgat dogma Înălțării cu trupul și sufletul la Ceruri a Maicii Domnului: „Pronunțăm, declarăm și definim că Neprihănită Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioara Maria, odată sfârșită călătoria vieții sale pământești a fost ridicată cu trupul și sufletul la Ceruri”. Faptul că a avut loc o pronunțare dogmatică înseamnă două lucruri: primul că Pontiful s-a folosit (cum rar se întâmplă) de prerogativa „infaibilității papale”,

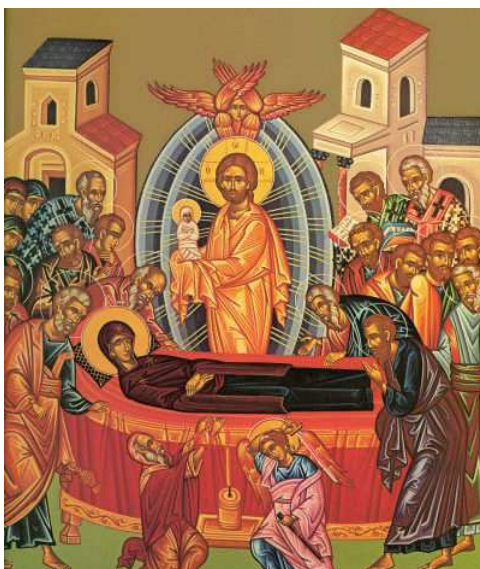
ce i-a fost recunoscută de Conciliul Vatican I; al doilea, că toți catolicii sunt ținuți în conștiință să profeseze ceea ce a fost definit, în vederea mântuirii lor personale, nefiindu-le permis să se mai îndoiască.

Promulgată în 21 noiembrie 1964, Constituția dogmatică despre Biserică „Lumen gentium” (LG) a Conciliului Vatican II a vorbit în două locuri diferite despre Înălțarea Mariei la Cer, la numerele 59 respectiv 68.

Este interesant termenul de *Adormire* (care nu este echivalent cu moartea), pe care Tradiția îl folosește pentru a denumi evenimentul de la sfârșitul vieții Mariei: terminarea existenței pământești printr-un act senin de *adormire*, în care Fecioara nu a gustat moartea cu tot zbuciumul și cutremurarea sortită păcătoșilor.

Așa cum li s-a întâmplat altor sfinți, și cea prin excelență „plină de har” ar fi putut să aștepte învierea finală într-un corp neputrezit. Există două locuri din lume Ierusalim (Israel) și Efes (Turcia) care prezintă

(continuare în pag. 11)

(urmare din pag. 10)

ambele o tradiție cum că Maria ar fi *adormit* acolo. Însă ambele morminte sunt goale, asemenea mormântului lui Isus de la Ierusalim!

2. Un personaj care nu a avut la suflet sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului

La Ajaccio, localitate de pe insula Corsica din Marea Mediterană, insulă ce îi aparține Franței, pe data de 15 august 1769, a venit pe lume un copil care a fost botezat „Napolion” (*sic!*). Când a crescut, a ajuns cel mai mare războinic al timpurilor moderne. S-a ambiționat să devină întâi stăpătorul nu unei simple dinastii regale, ci al uneia imperiale. Firește că ne referim la Napoleon Bonaparte, care a cucerit cea mai mare parte a Europei la începutul secolului al XIX-lea. În timpul domniei sale ca împărat, el a purtat război împotriva diferitelor coaliții europene înainte de a fi exilat de către concetățenii săi.

Însă el suporta cu greu faptul că, tocmai de ziua lui de naștere, lumea privea spre *Adormirea Maicii Domnului* și nu spre el. În plus, chiar în aceea zi, poporul francez comemora și „legământul lui Louis al XI-II-lea”, regele care, prin decretul solemn și oficial din 15 august 1637, a consacrat Fecioarei Maria întreaga națiune franceză. Neapărat trebuia făcut ceva!

Beneficiind de complicitatea nunțului la Paris, un om slab, și de cea a unor episcopi de curte, a scotocit prin arhive și a găsit că, la Roma, în antichitate, se celebra sărbătoarea unor creștini care fuseseră martirizați: German, Celestin și Neopole. Odată făcută descoperirea, a plătit niște filologi ca să demonstreze că, printr-o serie de presupuse modificări fonetice, numele „Neopole” devenise, de fapt, ... Napoleon. Pe 19 februarie 1806, împăratul a emanat un decret prin care abolea în toate națiunile Imperiului solemnitatea „Adormirii Maicii Domnului” din 15 august, și impunea sărbătoarea „sfântului Napoleon”. Prin urmare 15 august devenea doar o dublă sărbătoare a împăratului: ziua de naștere și onomastica lui...

În numele Papei Pius al VII-lea, Card. Michele de Piero a protestat de la Roma pentru această măsură, însă după o vreme Împăratul Napoleon va găsi o modalitate de-a se răzbuna, capturându-l și ținându-l pe prelat în închisoare.

Chiar dacă sfârșitul lui Bonaparte a însemnat și încetarea prevederii pe care a introdus-o, aceasta ne dă mult de gândit. El spera ca numele lui să fie celebrat veșnic, în vreme ce „veșnicia” lui a durat abia opt ani, când s-a revenit la sărbătorirea „Adormirii Maicii Domnului” pe 15 august.

Toată această întâmplare își are ironia ei și pare o îndeplinire a cuvintelor Celei sărbătorite în 15 august, care l-a laudat pe Dumnezeu pentru că „i-a dat jos de pe tron pe cei puternici și i-a înălțat pe cei smeriți” (Lc 1,52).

3. Liturgia bizantină a Adormirii Maicii Domnului

Fiind o primă păstrătoare și cultivatoare a tradiției despre *Adormirea* de la sfârșitul vieții pământești a Mariei, Biserica Răsăriteană păstrează în textele Liturgiei din ajunul/din data de 15 august o întreagă bogăție teologică prin care **î n c e a r c ă** să exprime și să laude misterul acelei mari sărbători. Nu trebuie uitat faptul că Biserica Răsăriteană dedică pregătirii pentru acest praznic toată prima jumătate a lunii august.

Foarte adânc, troparul (=scurtă cântare bisericească de laudă ce redă importanța unui sfânt ori a unei sărbători) praznicului din 15 august este acesta: „*Întru naștere fecioria ai păzit, întru Adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născătoare; mutatu-te-ai la Viață, fiind Maica Vieții; și cu rugăciunile tale, mântuiești din moarte sufletele noastre*”. Precum în marea parte a stihurilor prescrise pentru această sărbătoare, se face o paralelă între două virtuți păstrate de către Fecioară la nașterea ei, respectiv la finalul vieții. Troparul subliniază ambivalența „Vieții”: așa cum e firesc în credința creștină, ceea ce vine după terminarea existenței pământești nu se cheamă moarte, ci este Viața adevărată, iar Preacurata este denumită „Maica Vieții”. Aluzia nerostită este aici la Isus Cristos, care este deopotrivă Fiul ei și viața în care s-a mutat. Faptul că „Ea nu a părăsit lumea” (prin încetarea vieții pământești), aduce iarăși în lumină contemporaneitatea Ei cu fiecare om, cu fiecă situație. Evenimentul *Adormirii* o ajută să își trăiască plenar misiunea de a fi mamă, pe care a primit-o pe când era sub cruce. Menționarea faptului că Viața reală începe doar când sfârșește această existență, ne determină să considerăm că troparul acestei sărbători afirmă nucleul credinței creștine.

La Utrenia din dimineața sărbătorii găsim un stih ce parcă descrie icoana Adormirii: „*Fiul tău a primit cu preacurate mâinile Sale sufletul tău cel fără prihană, Fecioară Maică, Mireasă dumnezeiască*”. Vom aminti că, numai pentru reprezentarea acestui praznic, are loc o inversiune: dacă de regulă Isus este pictat ca un Prunc ce stă în brațele Mariei, acum Cristos este adult, ținând în brațe sufletul propriei sale Mame, reprezentată ca o Copilă.

(continuare în pag. 12)

Biserica din Domănești a fost în sărbătoare

La împlinirea a o sută douăzeci de ani de la construirea bisericii, credincioșii greco-catolici din Parohia „Adormirea Maicii Domnului”, Domănești, județul Satu-Mare, s-au bucurat de prezența Preasfinției Sale Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea.

Astfel, duminică 8 august 2021, Preasfințitul Virgil, împreună cu un sobor de preoți din Eparhia de Oradea, precum și din Eparhia de Maramureș, au celebrat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, în prezența unui mare număr de credincioși din sat și din împrejurimi. Cu ocazia acestor vizite, Preasfințitul Virgil a sfințit și a binecuvântat lucrările de amenajare exterioară a bisericii, lucrări realizate cu ajutorul credincioșilor și a Primăriei Comunei Moftin, care a fost prezentă la acest eveniment prin persoana domnului primar Gheorghe David.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa a subliniat faptul că în momentul în care Mântuitorul le redă vederea celor doi orbi, se schimbă totul pentru ei. Din acest moment, chiar dacă Isus îi îndeamnă să nu spună nimănui despre ce li s-a întâmplat, ei se întorc și încep să propovăduiască, să vorbească despre Dumnezeu. Au trecut din întineric în lumină; au trecut de la propovăduirea întinericului și a orbirii la propovăduirea lui Dumnezeu și a luminii. Este ceva extraordinar, dacă stăm să ne gândim, cât este de important pentru cei care nu văd, să vadă; cât este de important pentru noi care vedem să mergem după Cristos Domnul și în același timp să îl propovăduim.

Chiar dacă astăzi nu mai suntem nevoiți să aler-

găm după Isus pe stradă, cum au făcut cei doi orbi, trebuie să ne comportăm și să avem acea ținută decentă și demnă, în așa fel încât lumea care ne vede și aude, să exclame: Acesta este un credincios! Acesta este un creștin! Chemarea fiecărui creștin este aceea de a-l vedea în celălalt pe Domnul și aceasta este marea transformare care trebuie să se întâmple în sufletul și în viața noastră.

În încheiere, ierarhul i-a invitat pe cei prezenți să mediteze asupra câtorva întrebări fundamentale, spunând: Cei doi orbi au strigat către Isus până le-a ascultat rugăciunea. Care este strigătul nostru către Isus? Ce îi cerem atunci când „strigăm” către El? Cât de des este acest strigăt?

La finalul celebrării, Preasfințitul Virgil a împărțit arhierasca binecuvântare tuturor celor prezenți, rugându-L pe Bunul Dumnezeu să răsplătească eforturile tuturor celor care au contribuit la renovarea acestei biserici.

Biroul de Presă

Despre sărbătoarea...

(urmare din pag. 11)

4. Concluzii finale

Unanimitatea (cu foarte mici excepții) în jurul Ridicării Mariei cu trupul la Ceruri a fost uimitoare din mai multe puncte de vedere: aceasta a fost constantă de-a lungul secolelor, fără să conteze aria geografică ori culturală care o exprima. Atașamentul față de aceasta a oamenilor care alcătuiesc Biserica este viu și constant, chiar dacă există sau nu în ei argumente solide. E ca și cum ar fi o certitudine ce vine de „Altundeva”...

Dacă, din felurite motive, unii au vrut să șteargă din sufletele oamenilor acest adevăr, am văzut cum au

fost „șterși” ei înșiși, iar acțiunea lor de „epurare” nu a avut durabilitate.

Pe lângă Dogma Papei Pius al XII-lea a „Înălțării Mariei cu trupul la Ceruri”, este remarcabilă intuiția Conciliului Vatican al II-lea că destinul Fecioarei nu este doar al Ei, ci al fiecărui om. Ca încheiere redau cuvintele episcopului italian Tonino Bello (1935-1993), care sperăm că în curând va fi proclamat „fericit”: „Cu toții avem fotografii din trecut. Vreți una din viitorul vostru? Uitați-vă la Maria. Maria este femeia celei de-a treia zi, femeia Învierii”.

Tia SÂRCA

„Respectați-i pe cei care au stat pavăză credinței!”

Un eveniment deosebit a avut loc duminică, 27 iunie, la Fizeș, în curtea bisericii, și anume sfințirea crucii aparținând mormântului preotului greco-catolic Petru Codeus, care a slujit aici peste o jumătate de veac (1876-1928). Preotul greco-catolic Petru Codeus a fost membru de seamă al „Despărțământului Crasna” al Asirei și notar districtual în Valcău. Înnoirea mormântului a fost realizată de către urmașii preotului Codeus, la inițiativa strănepotului dr. Liviu Gârbea. La eveniment au participat descendenți ai preotului Codeus, printre care s-au numărat medicul Liviu Gârbea, europarlamentarul Cristian Terheș, fizicianul Aurel Chiș, dar și mulți credincioși din sat. „Mulțumesc Celui de Sus că mi-a dat șansa să mi se împlinească un gând și un vis”, a spus doctorul Liviu Gârbea în alocuțiunea sa, evocând figura străbunicului său, Petru Codeus, preot greco-catolic timp de 56 de ani în localitățile Sălățiș, Lăpușul Unguresc, Lozna și Fizeș. Cel mai bun prieten al preotului greco-catolic Petru Codeus din Târgu Lăpuș a fost preotul ortodox din localitate, împreună preocupându-se de școala și credința românilor. Preotul ortodox Sorin Vasile Neaga ne amintește de „frățietatea” existentă între preoții celor două biserici naționale, dovadă stând cercetările sale despre preotul greco-catolic Petru Codeus, dar și găzduirea evenimentului dedicat celui mai longeviv preot din Fizeș. „Cum să nu-i mulțumesc acestui brav preot care la vârsta de 35 de ani poate vorbi și despre biblie și cărțile sfinte, și despre preoție, dar poate să discute și despre Nietzsche, Kant, Engels, Marx, Nichifor Crainic și alte persoane care au determinat momente și evenimente în istorie? Părintele Sorin Vasile Neaga a obținut tot ce s-a putut din arhivele parohiei, din cele județene și din alte arhive, documente legate de acest nume”, a afirmat doctorul Gârbea. În finalul cuvântării, strănepotul preotului Codeus i-a îndemnat pe tinerii prezenți să-și respecte înaintașii: „Văd aici fețe mai tinere în curtea bisericii. Respectați-vă trecutul, neamurile, morții, eroii, căutați-le urmele și aduceți-i între noi, în acest sat! Pentru că ei au fost stâlpii satului, ai credinței, ai bisericii, indiferent de confesiune. Spunea Maniu: <Un popor care nu-și respectă morții și nu le cultivă memoria, nu are nici trecut, nu are nici viitor>. Respectați-i pe toți cei care au stat pavăză credinței, indiferent de confesiune!”

Prezent la sfințirea noii cruci de mormânt, europarlamentarul Cristian Terheș a mărturisit că participând la slujbă în biserică a rețut din clipele în care se ruga aici atunci când era copil. „Vă invit când intrați în biserică să priviți asupra ușilor împărătești. Este o icoană care mi-a rămas în memorie. Icoana îl reprezintă pe Isus coborât de pe cruce. Dintre mulți ucenici și apostoli pe care i-a avut sunt foarte puțini care au rămas să-l coboare de pe cruce”. De profesie preot greco-catolic,

Cristian Terheș a accentuat rolul bisericii în perioade de grele încercări pentru românii ardeleni: „Biserica mereu a pledat pentru recunoașterea drepturilor și libertăților fundamentale ale fiecărui om. Drepturi care decurg nu din faptul că cineva într-un parlament a votat să avem aceste drepturi, ci din acela că noi suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Și chiar păcătoși fiind, Cristos s-a jertfit pe cruce pentru noi ca fiecare să fim liberi. Aceasta a fost credința, idealul pentru care a luptat părintele Codeus în Fizeș. Venind duminică de duminică la biserică, văzând icoana Mântuitorului pe cruce, oamenii au știut că sunt chemați să fie liberi. Cei dinaintea noastră, mulțumită mai ales preoților, chiar dacă nu au avut libertăți civile, să voteze, să aibă pământ, să meargă în instanță să-și apere drepturile, venind duminică de duminică la biserică, și-au păstrat credința, au aspirat că într-o zi vor fi liberi. Din acest motiv au și luptat pentru Unire”.

De asemenea, Cristian Terheș l-a felicitat pe preotul Sorin Vasile Neaga pentru toată lucrarea pe care o face la Fizeș și a îndemnat fizeșenii la păstrarea credinței strămoșești: „Astăzi pentru că mulți și-au pierdut credința, nemaiaivând un reper, își creează ei înșiși idoli. Fiecare dintre noi, dacă privim la trecutul nostru, la cine ne-a dat această credință, ne dăm seama care este scopul nostru în viața. Să dați această credință fiilor, nepoților dumneavoastră!”

Date biografice - Petru Codeus, potrivit cerce-

(continuare în pag. 14)

Alin CREȚU

Cum ne afectează subiectivitatea modei?

Putem spune că suntem la modă atunci când vestimentația noastră ne seamănă cu a nimănui, fiindu-ne specifică.

Este interesant să îi observăm pe actorii foarte cunoscuți sau pe starurile din variate domenii cum prin felul lor de a fi, sunt capabili să genereze fluxuri în modă, pe care oamenii obișnuiți le copiază în detaliu, indiferent că este vorba de design, nuanțe, materii prime, neinteresându-i dacă le vine sau nu bine.

Vedetele, prin vestimentația ieșită din comun, adoptă stilurile neobișnuite deoarece au trecut prin diferite traume cum ar fi separarea de partener sau simt tensiunile vârstei mijlocii și avansarea în vârstă. Pentru a compensa, adoptă aerul tineresc. Altele vor să fie grozave, indiferent de circumstanțe. În majoritatea covârșitoare a cazurilor, publicul nu știe aceste amănunte. Asta înseamnă că nu au nimic în comun cu ea. Totuși, până să realizeze aceste lucruri, apare dorința intrinsecă de a cumpăra obiecte vestimentare, copiind vedeta, cu speranța sau chiar convingerea că va fi privită ca și aceasta, cu adorație. Bineînțeles că acest lucru nu va avea loc, indiferent de eforturile personale. Este trist să vezi atâtea investiții financiare făcute de cineva în ima-

gina proprie prin imitarea unei vedete. Poate cel mai bine ar fi ca data următoare când apare o nouă modă, să își spună în gând ferm că ei nu sunt starul feminin X sau masculin Y.

Spune multe despre noi, modul în care ne îmbrăcăm. Este foarte important cum ne simțim, înveșmântați într-un anumit fel. Extravaganța nu prinde bine pe nimeni, cu mici excepții. Sigur, are influență asupra comportamentului și a stării noastre, vestimentația. Elementele esențiale ale personalității, puterea de a îndrăgi, de a însufleți și de a fi un sprijin pentru cei din jur nu au nimic în comun cu mărcile consacrate care produc haine. Este vorba doar de aspectele noastre sufletești. Când au mulțumire de sine oamenii vor avea și o impresie plăcută, orice ar avea pe ei. Dacă se ține cont de frecvența modificării gusturilor și de fluctuarea aspectului starurilor, este mai profitabil pentru oricine să nu urmeze tendințele.

Am putea să ne propunem ca pe viitor să fim la modă pornind de la interiorul spre exteriorul nostru. De asemenea ne putem întreba cum am fi dacă ne-am îmbrăca așa încât să semănăm în totalitate cu noi înșine? Ne-am putea întreba și cum ar fi dacă am fi atractivi în interiorul nostru?

„Respectați-i pe cei...”

(urmare din pag. 13)

tărilor realizate de preotul ortodox Sorin Vasile Neaga.

S-a născut în anul 1847 în localitatea Halmășd județul Sălaj, din părinții Ile Codeus și Maria Moșincat. A studiat la Blaj și a obținut calificativul „Laudabilis” la obiectele de studiu: religie, limba română și gramatică, geografie, istorie, matematică și limba germană. A fost hirotonit preot la Blaj de către mitropolitul Ioan Vancea, în anul 1872. La 25 ianuarie 1876 este numit la Fizeș de către episcopul Michael Pavel al Gherlei. A lucrat ca preot 56 de ani, dintre care 52 în Fizeș și 4 ani în Sălățig, Lăpușul Unguresc și Lozna. A avut gradația profesională 4, cea mai înaltă acordată preoților. În anul 1873, în Lăpușul Unguresc, făcea parte din comitetul de conducere a școlii din parohia sa, ocupând funcția de bibliotecar. A fost notar districtual, în Districtul Valcău. A fost membru al Despărțământului Crasna al Astei, alături de alți preoți din satele vecine: Ilie Călăuz (Crasna), Dragoș Valentin (Peceiu), Flonta Grațian (Meseșeniide-Sus), Iuhaz Nicolae (Marin), Oltean

Ioan (Pria), Orian Aurel (Cizer), Sima Laurențiu (Sâg), Vasile Sabo (Stârciu), Paul Nodiș (Mal), Teodor Vaida (Bănișor) avocat Victor Deleu (Șimleu Silvanie). În 4 decembrie, anul 1928, Petru Codeus moare, fiind înmormântat în curtea bisericii din Fizeș. Anunțul morții sale este făcut de către episcopul Iuliu Hossu în ziarul „Curierul Creștin”.

O nouă hirotonire de preot în Eparhia de Oradea

Catedrala greco-catolică Sfântul Nicolae din Oradea s-a îmbrăcat, duminică 25 iulie 2021, într-o atmosferă de sărbătoare. În a cincea Duminică după Rusalii, în cadrul Sfintei Liturghii Arhieresti, Preasfințitul Virgil Bercea l-a hirotonit într-o preoție pe diaconul Florin Mircea Bode. Pe lângă părinții vicari ai Eparhiei de Oradea, au fost prezenți preoți din toate celelalte eparhii ale Bisericii Greco-Catolice, precum și invitați din Dieceza Romano-Catolică de Iași.

Preasfințitul Virgil a subliniat faptul că: *Preotul este darul lui Dumnezeu pentru tot poporul. Este lumina misterului divin. El este lumina și vine să ne lumineze în ceea ce este Dumnezeu și Divinitatea. Prin preot se realizează planul lui Dumnezeu pentru omnire. Preoția lui Cristos este prelungită prin acești preoți pe care îi vedeți, prin această persoană care astăzi va deveni preot. Preotul ne demonstrează frumusețea și măreția lui Dumnezeu. El este omul lui Dumnezeu ales dintre oameni, pentru oameni. Atunci când celebrează el este cu picioarele pe pământ, dar este cu mâinile și cu sufletul în cer, aducându-L pe Cristos pe pământ. El nu își mai aparține, ci îi aparține lui Dumnezeu. Este un Alter Christus, pe care îl vedem în mijlocul nostru. Prezența lui este fidelitatea lui Dumnezeu pentru noi oamenii. Îl rugăm pe Dumnezeu ca și peste Florin să trimită acest dar și această binecuvântare.*

Părintele **Florin Mircea Bode** s-a născut în data de 2 februarie 1984, fiind originar din Negrești-Oaș, județul Satu Mare. A urmat cursurile liceale în cadrul Colegiului Național Vasile Lucaciu din Baia Mare, profil filologie-teologie, iar cele universitare la Facultatea de Teologie Greco-Catolică din cadrul Universității

de Nord din aceeași localitate.

Și - a continuat studiile la Institutul Teologic Internațional din Gaming, Austria, iar din anul 2008 se specializează în domeniul familiei și căsătoriei, urmând cursurile masterale la Institutul Ioan Paul al II-lea din Roma. Pe perioada studiilor la Roma, a fost alumn al Colegiului Pontifical „Pio Romeno”.

A fost vicerector și formator al Seminarului Sfinții Trei Ierarhi Vasile, Grigore și Ioan din Oradea din data de 15 august 2014 până în vara anului 2020. În data de 28 mai 2021, Preasfinția Sa Virgil Bercea l-a numit în funcția de Responsabil al Departamentului de Comunicare și Purtător de cuvânt al Episcopiei noastre.

Îi urăm noului preot o slujire curată, sfântă și neprihănită pentru a deveni un preot după inima lui Isus, rugându-l, totodată pe Bunul Dumnezeu să-i dăruiască robului Său Florin roade în Via Sa, umplându-l de toată credința, dragostea, puterea și sfințenia.

Sfânta Liturghie în parohia din Ghenetea

În a patra duminică după Rusalii, Părintele vicar cu preoții, Antoniu Chifor, a celebrat Sfânta Liturghie în Parohia greco-catolică din Ghenetea, alături de Părintele Gheorghe Cioara.. La celebrare a fost prezent și primarul din localitatea Marghita – Marcel Sas Emil Adăscăliții.

În cuvântul de învățătură, părintele vicar a scos în evidență reacția centurionului în fața lui Isus: „Doamne nu sunt vrednic să intru sub acoperișul meu” – Centurionul nu cere ajutor de la Isus pentru sine însuși, ci pentru unul dintre slujitorii lui, nu pentru a putea fi servit mai departe, ci pentru ce-l iubește. Rugăciunea centurionului nu este egoistă, ci plină de iubire, de umilință și de încredere. Avem în jurul nostru persoane dragi nouă care traversează perioade dificile, fie din cauza vreunei boli, fie din cauza serviciului sau a familiei, fie întâmpinând dificultăți de ordin personal; vrem să le ajutăm într-un fel sau altul dar adesea nu știm cum. În acele momente să urmăm modelul centurionului, cerându-i ajutor lui Dumnezeu.

La finalul liturghiei, părintele vicar a transmis salutul și binecuvântarea Preasfințitului Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea.

Biroul de Presă

Interviu cu pr. Cristian F. Sabău despre volumele „Colecției Lourdes”

Stăm de vorbă cu pr. Cristian Florin Sabău, preot greco-catolic al Eparhiei de Oradea, coordonatorul „Colecției Lourdes” în limba română. Părinte, în acest 2021 s-a terminat de tipărit Colecția alcătuită din zece volume.

Da, a ajutat Dumnezeu să vedem și această clipă.

De unde a plecat ideea?

Pe lângă faptul că întâmplările de la Lourdes mi-au fost dintotdeauna dragi, am pornit în aventura creării volumelor din colecție din dorința de a împărtăși și altora ceva prețios pe care l-am găsit și pe care îl purtam în suflet. Am început să traduc văzând cum nu se cunosc niște lucruri foarte valoroase pentru că nu sunt disponibile în română...

În lumea în care trăim există atât de multe pseudovalori! Însă Maica Sfântă și întâmplările aparițiilor ei la Lourdes sunt valori nobile și demne, pentru care merită să trăiești și să mori. Bernadeta spunea că „Fecioara este atât de frumoasă, încât după ce ai văzut-o o dată, de abia aștepti să mori ca s-o revezi în Cer...”. Eu n-am văzut-o niciodată, însă i-am simțit iubirea și de aceasta vreau să le-o arăt și altora!

Așadar de unde a venit „scânteia”, adică primul gând de a scrie?

Anul 2017 – care a marcat Centenarul aparițiilor Fecioarei Maria la Fatima- m-a surprins muncind intens la reeditarea cărții pe care fericitul PSS Ioan Suciu o scrisese în 1942 despre acel „caz”. Prin toamna aceluiași 2017, doamna profesoară Otilia Bălaș – o inimoasă creștină, iubitoare a Maicii Domnului și președintă a Reuniunii Mariane de la Oradea - m-a întrebat: „Pentru Fatima ai lucrat. Dar ce anume vei scrie pentru Fecioara de la Lourdes, având în vedere că în 2018 se împlinesc 160 de ani de la aparițiile Ei acolo?” Pe moment am răspuns că nu voiam să mă mai angrenez în scoaterea vreunei cărți, având nevoie de odihnă și de refacere după munca intensă deja depusă pentru Fatima.

După discuția cu doamna Bălaș, cu trecerea lunilor, a început să-și croiască loc în inima mea ideea de a lucra totuși ceva despre Lourdes. Eram la cunoștința diferitor cărți în limbi străine ce vorbeau despre Lourdes și care mă hrăniseră lăuntric atât cu informații intelectuale de valoare, cât și cu bogății spirituale care să facă sufletul să respire. De ce să nu existe ele și în limba română? Mă întrebam cum ar fi să apară reunite și publicate într-o colecție?

Între ce ani au fost realizate volumele?

Dacă e să luăm în calcul și perioadele de pregătire a cărților, 2018-2021.

De ce tocmai Lourdes?

Am afirmat în mai multe rânduri că eu sunt convins că Lourdes-ul este cel mai mare eveniment „orchestrat” de Dumnezeu prin Fecioara Maria (firește, după Întruparea ca om a celei de-a doua persoane din Sf. Treime) și că acolo, în Grota Massabielle, au avut loc cele mai importante apariții din toate timpurile! La Lourdes, Maica Sfântă a rostit foarte puține cuvinte, însă pline de „miez”, de sens, de semnificație. Vorbele Ei au fost înțelese tot mai amplu, tot mai larg, făcând în așa fel încât orașelul din Pirinei să fie ceea ce a devenit astăzi.

Lourdes-ul este un loc al întâlnirii. Totul a început cu întâlnirea între Cer și pământ, dintre Fecioara Maria și Bernadeta cea săracă și bolnavă, care afirma că, în timpul aparițiilor, s-a simțit tratată de Interlocutoarea Cerească cu un respect neașteptat și că a fost privită „precum o persoană se uită la o altă persoană”. La Lourdes îi întâlnești pe Dumnezeu și pe Fecioara Maria în mod aproape palpabil, căci limita dintre Cer și Pământ parcă se subtilizează. Nu în ultimul rând, acela este un loc al întâlnirii cu ceilalți. Prin prezența vizibilă a oamenilor bolnavi și handicapați, Lourdes-ul este un spațiu al adevărului, în care ești tu însuși și nu ți-e rușine să te arăți în realitatea ta.

Prin mulțimea de oameni ce merg acolo, prin sutele de voluntari care se implică, prin angajații ce activează, prin preoții care celebrează Liturghii și Spovezi cu vreme și fără de vreme, prin oamenii ce vin o dată dar apoi se întorc anual, prin bolnavii care se simt alinați și uneori chiar vindecați, prin zecile, sutele de mii de persoane care își regăsesc aici sensul și motivația de a trăi. Lourdes-ul este un loc al harului, un loc al lui Dumnezeu, un loc al tuturor, un loc universal!

În ce sens Lourdes-ul este un loc universal?

Lourdes-ul este universal, în sensul că atât istoria faptelor întâmplare acolo, cât și modul în care percep astăzi acel loc cei care-l vizitează, se „pliază” pe toate viețile și pe toate sensibilitățile, dincolo de limba vorbită, de statutul social, de pregătirea culturală ori de starea de sănătate. În general se spune despre o operă (un roman, o pictură, un film, o sculptură) că este UNIVERSALĂ – atunci când toți oamenii, din orice perioadă istorică, găsesc în ea un mesaj viu, care are ceva semnificativ de spus existențelor lor. La fel este Lourdes-ul!

Ce ne mai poți spune despre „Colecția Lourdes”?

Am decis să dedic o colecție întreagă de cărți acestui subiect, datorită măreției aceluși loc! Întrucât Fecioara Neprihănită a apărut acolo la începutul perioadei raționalismului modern pentru a contracara devi-

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

ația omului de a-și ridica propria rațiune la rang de zeu, asupra Lourdes-ului s-au scris nenumărate cărți pro sau contra-. S-au tipărit biblioteci întregi, adică sute de volume favorabile ori împotriva Lourdes-ului. În limba română, noi nu aveam mai nimic din toate acestea..., chiar dacă au alcătuit un curent cultural și spiritual european, mondial. A fost principalul motiv care m-a determinat să încep munca la tipărirea în română a unei Colecții cuprinzând 10 cărți pe această temă. Firește, dintr-o paletă foarte largă de autori, i-am ales pe cei care mi s-au părut mai reprezentativi.

Fără să vreau să lipsesc în modestie, îmi aduc aminte că, odată, un coleg preot aprecia: „Colecția este cel mai complex, amplu și detaliat material despre «subiectul Lourdes» care există în limba română. Oricine va dori de acum să facă referire ori să scrie despre acest argument va trebui să țină seama și de volumele în cauză”.

Oare pentru tine lucrurile au fost clare dintru început, adică știai exact ce anume să publici, care cărți să apară în Colecție?

Nu, ideile s-au conturat pe parcurs. Pregătirea volumelor colecției mi-a impus și mie studiu și muncă de cercetare, de reflecție. Dacă comparați „Lista de volume ce compun colecția” pe coperta a patra a volumelor 1, 2 și 3, veți vedea că există diferențe, ce demonstrează felul în care ideile mi s-au conturat doar pe parcurs. Ori un alt exemplu, în „Introducerea” volumului 10 am menționat clar că, inițial, nu proiectam o astfel de carte, iar apoi o plănuiam ca parte a vol. 9. Oricum, uneori mă gândesc că dacă ar fi să concep din nou anumite pagini publicate, astăzi le-aș scrie altfel.

S-a urmat o logică anume în publicarea cărților din Colecție?

Desigur! Primele două volume descriu -în perioade și cu stiluri foarte diferite- istoria aparițiilor.

Volumele 3, 4, 5 și 6 ne-o prezintă pe vizionara Sf. Bernadeta Soubirous. Prin viața și „stilul” pe care l-a avut, ea a fost o persoană foarte interesantă, ce a îmbinat în mod strălucit simplitatea, modestia și sărăcia cu un soi de înțelepciune și de istețime populară. Replicile pe care uneori le dădea și care sunt consemnate în cărți sunt pline de umor sănătos, de haz și de bun-simț. Era o sfântă „văzătoare” foarte... cu picioarele pe pământ!

Volumele 7, 8 și 9 relatează ceea ce am putea denumi „urmările” (/consecințele) aparițiilor de la Lourdes. Volumele 7 și 8 analizează - subiectiv și obiectiv-, prin ochii unui jurnalist și ai unui medic, chestiunea vindecărilor miraculoase care au tot avut loc acolo, în vreme ce volumul 9 este un „Ghid” prin marea citadelă mariană născută după arătările Sfintei Fecioare.

În fine, prin rugăciunile care le conține, volumul 10 reprezintă un răspuns uman necesar și firesc, la

îndemâna fiecăruia dintre noi, la marile evenimente înfăptuite de Dumnezeu prin Sfânta Fecioară la Lourdes.

Părinte Cristian, cărțile acestei Colecții au un anumit destinatar precis?

Nu aș spune! Dincolo de persoanele cărora le-am dedicat în mod special unele volume și a căror nume sunt tipărite la început, cărțile se adresează tuturor celor care doresc să înțeleagă mai bine ceea ce s-a întâmplat la Lourdes, să experimenteze iubirea tainică și duioasă a Fecioarei Maria, să își asume exemplul măreț și luminos al Sfintei Bernadeta Soubirous.

Îmi dau seama că Lourdes-ul nu este un subiect pe toate gusturile. Nu contează! Până să descopere că lucrurile au în sine ceva captivant, unii vor depune un oarecare efort.

Între cărțile publicate există vreuna pe care o preferi în mod special?

Fiecare dintre ele a solicitat muncă și, deci, pasiune. Totuși, dintre cele zece, există două care sunt preferatele mele: vol. 2. (René Laurentin, *Aparițiile Fecioarei Maria la Lourdes. Relatare documentată*) și vol. 6. (Vittorio Messori, Bernadeta nu ne-a înșelat). Le-am parcurs pe amândouă înainte de a fi publicate în Colecție și mi s-au părut extraordinare! Mai apoi, aproape nu-mi venea să cred că am reușit să le public în română!

De asemenea, vol. 8. (Alexis Carrel, *Călătorie la Lourdes. Un medic premiat cu Nobel [re]descoperă credința creștină*) este minunat: fiind o carte ce se citește ușor, prezintă -asemenea unui roman- zbuciumul lăuntric al unui medic cult și rațional, dar ateu, care, la Lourdes, a asistat la o vindecare miraculoasă, eveniment care i-a bulversat întreg sistemul de convingeri.

Aceste cărți sunt exclusiv rodul muncii tale?

Nu. Dintru început, m-am simțit depășit de mărirea acestui proiect. M-am întrebat la cine aș putea apela să mă ajute în munca de traducere... Dintre toți foștii studenți cărora le-am fost formator, mi-a venit în minte numele părintelui Adrian Botea, astăzi preot și paroh greco-catolic. Am considerat că el avea capacitatea intelectuală, priceperea și răbdarea pentru a se angaja într-o asemenea inițiativă! Mi-a confirmat acest lucru prin munca susținută, calitativă și coerentă la cărți. Țin foarte mult să-i mulțumesc!

Îmi arăt recunoștința față de profesorii de litere care au corectat cărțile, pentru că, înainte de a fi date la tipar, fiecare dintre acestea a fost citită de mai mulți ochi.

Însă doresc să le mulțumesc într-un chip special Surorilor Lauretane de la Baia Mare, la a căror editură au fost tipărite volumele. Au colaborat într-un mod magistral, arătându-mi răbdare, disponibilitate și pro-

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

fesionalism!

Le sunt recunoscător persoanelor implicate în răspândirea cărților, îndeosebi diaconului Claudiu Boda și doamnei Andrada Cazac. Nu în ultimul rând, extind recunoștința mea la persoanele implicate în distribuire, clerici ori laici.

Pandemia de Corona Virus a afectat în vreun fel scrierea și răspândirea cărților?

Desigur. S-au simțit efectele îndeosebi la nivel de distribuire. Pe lângă faptul că, în general, lumea nu mai prea citește, oamenii s-au arătat mai prudenți, cauzând o șovăială a distribuitorilor în a accepta volumele.

Însă pe plan personal, această muncă a fost providențială. Faptul că eram ocupat cu scrisul/tradusul/pregătirea cărților și-a găsit liniștea și tihna necesară; pandemia a diminuat vizitele, iar lucrul mi-a adus mult sens. În acest mod, eu nu am simțit greutatea trecerii timpului și nici plictiseală/inutilitate în timpul lock-down-ului. A fost o nouă ocazie și pentru a sta cu mine... Auzeam că mulți au trăit adevărate drame interioare, dar eu nu-mi vedeam capul de treabă... Dincolo de tragedii obiective (moartea celor dragi, șomaj, falimentul unor instituții etc) ținerea minții ocupate în proiecte constructive ne poate face mult bine.

În schimb, datorită lipsei pelerinilor, Sanctuarul de la Lourdes a riscat să intre în colaps. Din acest motiv s-au propus felurite inițiative online care să suplinească -oarecum- prezența fizică a oamenilor. Eu îi stimez pe prelații din conducerea Sanctuarului pentru că nu s-au resemnat și nu s-au dat bătăuți, ci au gândit forme noi de pelerinaje, folosind mijloace moderne. Întotdeauna îi admir pe cei care au capacitatea de-a se reinventa...

Care este gândul tău final pentru cititorii acestui interviu despre „Colecția Lourdes”?

Le doresc tuturor să înțeleagă că la Lourdes s-au petrecut și se petrec lucruri mărețe, în stare să dea sens vieților noastre. Dacă un singur om, parcurgând -măcar în parte- aceste cărți va găsi în Lourdes acea apă curată în stare să potolească orice sete, voi considera că a meritat efortul...

Cu prilejul încheierii tipăririi tuturor volumelor din Colecție, anunț faptul că, timp de două luni, între **16 iulie – 14 septembrie 2021**, cei care vor comanda Colecția întregă la **diac. Claudiu Boda** sau la **Surorile Lauretane** vor beneficia de o reducere de **33%**, de la 225 la 150 lei. Fac anumite precizări: reducerea se

aplică doar la comenzile tuturor celor 10 volume și numai la comenzile la diac. Claudiu Boda sau la Surorile Lauretane (vezi mai jos informații de contact), nu și la alți distribuitori.

CĂRȚILE COLECȚIEI LOURDES:

Vol. 1. Henri Lasserre, *Istoria Maicii Domnului de la Lourdes*;

Vol. 2. René Laurentin, *Aparițiile Fecioarei Maria la Lourdes. Relatare documentată*;

Vol. 3. René Laurentin, *Bernadeta de la Lourdes vă vorbește -1. Perioada trăită de Bernadeta la Lourdes (1844-1866)*;

Vol. 4. René Laurentin, *Bernadeta de la Lourdes vă vorbește - 2. Perioada de călugărie la Mănăstirea din Nevers (1866-1879)*;

Vol. 5. René Laurentin, *Viața Bernadetei, pe scurt*;

Vol. 6. Vittorio Messori, *Bernadeta nu ne-a înșelat*;

Vol. 7. Yves Chiron, *Anchetă asupra miracolelor de la Lourdes*;

Vol. 8. Alexis Carrel, *Călătorie la Lourdes. Un medic premiat cu Nobel (re)descoperă credința creștină*;

Vol. 9. Ediție îngrijită de Cristian-Florin Sabău, *Ghidul pelerinului la Lourdes – pentru peregrinări efective ori sufletești*;

Vol. 10. Ediție îngrijită de Cristian-Florin Sabău, *Rugăciuni cu Preacurata de la Lourdes. Colecție de invocații, meditații, poezie și cântece*.

Distribuitorul principal:

Diacon CLAUDIU BODA

MAGAZINUL GRECO-CATOLIC „SF. TEREZA”

str. Episcop Mihai Pavel, nr. 4,

Cod 410210, Oradea, jud. Bihor,

Tel: 0766 379 879 sau 0744958932

E-mail: claudiupelerinaje@yahoo.com

Ori la:

Surorile Lauretane

str. Inocențiu Micu Klein, nr. 23

Cod 430151, Baia Mare,

Tel. 0262219375; 0743650658

e-mail: surorile.lauretane@yahoo.it

www.surorilelauretane.ro

Biroul de presă

Sușține proiectele Asociației Caritas Eparhial Oradea

Fiecare dintre serviciile noastre sunt susținute de comunitate, fiind finanțate prin proiecte, sponsorizări sau donații individuale.

Ajută-ne să ne îndeplinim misiunea de a-i ajuta pe cei care au nevoie de sprijinul nostru.

**Scanează
pentru a accesa
www.caritaseparhial.ro
și vezi cum poți ajuta!**

Vizita Episcopului de Livorno la Oradea

Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, s-a bucurat de vizita Excelenței Sale Simone Giusti, episcopul romano-catolic de Livorno, la Oradea, în perioada 12-16 iulie 2021. Episcopul Simone Giusti a fost însoțit de către Don Placido, parohul Catedralei și părintele Vasile Orghici, parohul greco-catolic al comunității românești din Livorno.

Delegația a vizitat în zilele petrecute la Oradea Catedrala „Sfântul Nicolae”, Palatul Episcopal Greco-Catolic, Sanctuarul Franciscan „Maica Domnului”, Biserica „Schimbarea la Față”, Biserica „Tuturor Sfinților”, Biserica din Haieu, Biserica din Felix, Liceele „Iuliu Maniu” și „Don Orione”, Cantina socială „Maria Rossa”, Casa „Frențiu”, Bazilica și complexul Baroc.

De asemenea, într-o zi a fost vizitat și Maramureșul cu o oprire la Cimitirul Săracilor din Sighet unde au fost înmormântați episcopi și preoți morți în închisorile comuniste, precum și Memorialul din Sighet, oaspeții rămânând îndurerați de atrocitățile și durerile la care au fost supuși ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii Greco-Catolice.

Excelența Sa László Böcskei, episcopul romano-catolic de Oradea și Preasfințitul Vasile Bizău, episcopul greco-catolic de Maramureș au primit în aceste zile oaspeții Episcopiei Greco-Catolice de Oradea în vizită de cunoaștere și salut.

În după amiaza zilei de joi, în Capela Seminarului Teologic, a avut loc celebrarea Sfintei Liturghii, în care Don Placido, parohul Catedralei din Livorno, a primit în semn de mulțumire pentru ajutorul oferit comunității românești greco-catolice din Livorno, crucea pectorală. Preasfinția Sa Virgil a dăruit de asemenea Monseniorului Simone Giusti un Engolpion, un Patrafir și Omofor pentru a avea în continuare în grija comunitatea de română prezentă în Dieceza sa. Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de maestrul Radu Mureșan, împreună cu un grup de seminariști.

Eugen IVUȚ

A fost prezentat logoul Întâlnirii Mondiale a Familiilor, 2022

Logoul celei de-a X-a **Întâlniri Mondiale a Familiilor**, eveniment ce va avea loc la Roma în perioada 22-26 iunie 2022, a fost lansat astăzi. El preia forma eliptică a coloanelor lui Bernini din Piața San Pietro, loc simbolic prin excelență pentru Biserica Catolică, și face trimitere la semnificația originară, care este îmbrățișarea primitoare și inclusivă a Bisericii Mame a Romei și a Episcopului ei, adresată tuturor bărbaților și femeilor, din orice timp.

Figurile umane care se află sub cupolă, și crucea care se află sus, reprezintă soț, soție, copiii, bunici și nepoți. Vor să aducă în minte imaginea Bisericii ca „familie de familii” propusă de Amoris Laetitia (AL 87) în care „iubirea trăită în familie este o forță permanentă pentru viața Bisericii” (AL 88). Crucea lui Cristos care se îndreaptă

spre cer și zidurile care o protejează par aproape

susținute de familii, autentice pietre vii ale construcției ecleziale. În partea stângă, pe linia subțire a coloanelor, se observă prezența unei familii care se află în aceeași poziție cu statuile sfinților puse pe coloanele din piață. Acestea amintesc că vocația la sfințenie este o țintă posibilă pentru toți. Ele vor să sublinieze că este posibil a trăi sfințenia în esențialitatea vieții obișnuite.

Familia pusă în stânga, care apare în spatele liniei coloanelor, indică și toate familiile necatolice, departe de credință și în afara Bisericii, care privesc din exterior evenimentul eclezial care se realizează. La acestea comunitatea eclezială a privit mereu cu atenție. În plus se observă un dinamism al figurilor care sunt în mișcare spre dreapta. Se mișcă spre exterior. Sunt familii în ieșire, martore ale unei Biserici care nu este autoreferențială. Ele merg în căutarea altor familii în tentativa de a se apropia de ele și de a împărtăși cu ele experiența milostivirii lui Dumnezeu. Culoarele predominante, galben și roșu, sunt o referință evidentă la blazonul orașului Roma, într-o trăsătură grafică ce vrea să exprime o legătură intensă cu comunitatea.

Traducerea pr. Mihai PĂTRAȘCU

www: ercis.ro

CARITAS EPARHIAL – RAPORT ANUAL 2020

Am început anul 2020 cu mult curaj și cu multe planuri de realizat dar, din cauza pandemiei, multe dintre ele nu am reușit să le punem în practică. Totuși, la sfârșitul anului, când am tras linia și am văzut câte am reușit să facem, ne-am bucurat și bucuria noastră este deplină dacă o putem împărtăși cu voi.

În paginile **Raportului** prezentăm activitatea asociației din următoarele departamente:

Departamentul de asistență socială are un serviciu relicențiat: *Serviciul Cantină Socială*; un nou serviciu licențiat: *Serviciul Centru Rezidențial "Casa Frențiu"* și un serviciu educațional: *Serviciul After School "Sfântul Martin"*.

Departamentul de voluntariat a organizat cele mai multe întâlniri online, din cauza restricțiilor impuse. Cu toate acestea, au fost voluntari prezenți și fizic la distribuirea de alimente familiilor aflate în dificultate și la distribuirea unei mese calde pentru cei vulnerabili.

Departamentul de fundrasing, nou înființat, a început timid, din cauza pandemiei, dar cu un proiect de anvergură: găsirea de fonduri pentru construcția unei grădinițe. Fundația construcției, a fost realizată până la sfârșitul anului.

Prin **Departamentul de proiecte și programe** s-au scris și s-au depus **12 proiecte**, în valoare totală de **1.689.802 Euro**: **5 proiecte** au fost aprobate și implementate pe parcursul anului 2020, valoarea lor fiind de **187.419 Euro**.

Departamentul economic a venit în sprijinul activităților sociale ale organizației prin înființarea a două noi activități economice: *CEO Catering* și *CEO Student*.

Departamentul financiar contabil încheie anul 2020 cu un bilanț al resurselor financiare pozitiv în sensul în care, în al doilea an, consecutiv, am reușit să atragem mai multe resurse din țară decât din străinătate.

Prin acest **Raport anual 2020**, mulțumim partenerilor și colaboratorilor, finanțatorilor și sponsorilor care, prin ajutorul lor, fac ca eforturile noastre să nu fie în zadar și cei mai vulnerabili să aibă speranța că se poate face ceva și pentru ei.

Despre activitatea din anul 2020, mai pe larg, veți găsi informații "răsfoind" acest Raport Anual, în format pdf: www.caritaseparhial.ro

De 15 ani suntem împreună! Vă mulțumim!

Pr. Olimpiu TODOREAN
Președinte

Dușurile sociale s-au redeschis

Odată cu relaxarea anumitor măsuri impuse de autorități, Asociația Caritas Eparhial Oradea a găsit momentul oportun pentru reluarea activității "Dușurilor sociale", activitate a serviciului social licențiat "Cantina Socială" ce se desfășoară la Centrul „Maria Rosa”.

Din luna martie a anului trecut, această posibilitate pe care o oferim beneficiarilor cantinei sociale a fost sistată, datorită contextului pandemic.

Această activitate, pe cât de inovativă pe plan local, pe atât de necesară pentru persoanele fără adăpost, se desfășoară, în prezent, de două ori pe săptămână, pentru cei care nu au un loc unde să facă un duș.

Începând cu

luna iulie, avem voluntari noi care au ales să se implice în această activitate, fapt care ne bucură, mai ales pentru că sunt cel puțin 2 ani de când nu s-a mai întâmplat acest lucru.

Acum însă, există din nou posibilitatea ca interacțiunea dintre voluntari și beneficiari să fie mai puternică, efectul fiind pozitiv de fiecare dată: beneficiarii se simt înțeleși și membri ai grupului existent la cantină (format din angajați și voluntari), iar voluntarii reușesc să-și dezvolte empatia pentru cei vulnerabili, aflați în situații majore de dificultate.

Asistentul social a prezentat voluntarilor interesele de această activitate modul în care se desfășoară "Dușurile sociale", sarcinile care le-ar reveni lor și, mai mult decât atât, a oferit voluntarilor posibilitatea de a fi prezente de la începutul programului de dușuri până la finalul acestuia.

Mulțumim voluntarilor pentru bunăvoința și implicarea lor, pentru zâmbetul de pe chip și pentru „Mulțumesc”-ul pe care îl primim, la plecarea lor din Centru social!

Teodora BODA
Asistent social practicant